

Cecilia Dragomir

ARIP
DE
STELE

poezii

București, 2024

Ilustrație copertă: *Andi Artil*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DRAGOMIR, CECILIA

Aripi de stele : poezii / Cecilia Dragomir. - București : Bifrost,
2024

ISBN 978-630-6514-41-0

821.135.1

© Toate drepturile sunt rezervate. Nicio parte din această lucrare nu
poate fi reprodusă fără acordul scris al autoarei.

Copyright © 2024

Editura Bifrost

Str. Liviu Rebreanu nr.46-58, sector 3, București

e-mail: office@bifrost.ro

www.bifrost.ro

CUPRINS

Prefață / 13
Aripi de stele / 19
A cappella / 21
Alchimistul / 23
Am fost decembrie neînvinș / 26
Amalgam nesentimental / 28
Ambuscada / 29
Amprente filosofale / 31
Anotimp mahmur / 33
Aprinde-mă...! / 35
Aprinde-mă în slovă rară! / 37
Aripi de copilărie / 39
Arpegii / 41
Ascultarea / 43
Ascultă, se dezlănțuie iubirea! / 45
Ascultă zilele cum mor! / 47
Aselenizarea / 49
Asimilare / 51
Aș vrea... / 53
Așteptări în prezumtiv / 55
Așteptări / 56
Atinge-mă...! / 58
Atingeri / 60
Au adormit prigoarele / 62
Autoportret / 64
Avansuri / 65
Axioma ploii / 67
Azi / 68

- Aceași zi / 70
 Baladă florală / 71
 Prima balerină / 73
Bine-ai venit, vremelnică statură! / 75
 Bine-ai venit, Noiembrie! / 77
 Binecuvântarea / 78
 Biserica iubirii / 80
 Bizarerii / 83
 Boboteaza / 84
 Borna iubirii / 86
 Bufonul / 89
 Bujorii / 91
 Busola / 92
 Capcana / 93
 Capricii / 95
 Carnavalul / 97
 Cântec de doruri / 99
 Cântec rupt / 101
 Ce vară! / 104
Ce vrei de la mine, Toamnă? / 105
 Ce zvârcoliri de secol! / 107
 Cealaltă vară / 109
 Cernerii / 111
 Chemarea / 114
 Ciocârlia / 115
 Citadela răbdării / 117
 Cocorii / 119
 Complementaritate / 121
 Complot sentimental / 122
 Confesiuni despletite / 123
 Confluente sentimentale / 125

- Confuzare / 126
Contopirea / 128
Copacul vieții / 130
Cu brațele ca sălcii plutitoare / 133
Cu Toamna la cafea / 135
Cum să nu renaști și să te bucuri? / 138
Curg stelele / 140
Surâs de veșnicie / 141
Împăcarea / 143
Dacă primăvara / 145
De ce îmi umbli în gânduri? / 147
De ce nu-ți găsești locul? / 148
De ce te-ai rătăcit devreme? / 151
De nu te-aș mai culege / 153
De ziua lui / 155
De-a v-ați ascunselea / 157
Deasupra norilor / 159
Definiții identitare / 160
Degringoladă nocturnă / 162
Delict de alb / 163
Desculță / 164
Dezicere / 165
Diagnoză / 167
Dialog roșcat / 169
Dimineața ca o primăvară / 171
Din analitica nocturnă / 173
Dincolo / 174
Disecții estivale / 176
Disimulări / 178
Dojeniri / 179
Dor de Nichita / 181

- Dor de simplitate / 183
Dorință / 184
Doruri marine / 186
Două frunze gemene / 187
Drum lin, poete! / 189
Dueluri sângerânde / 191
Ecografie matinală / 193
El, Eminescu, este România... / 195
Eminescu / 197
Enigmare / 199
Enigme / 201
Nu știu / 203
Evadare / 204
Fabulos gastronomic / 206
Fantasmare / 208
Fă-mă, Doamne, o colindă! / 209
Fără Tine / 210
Fiii razelor de soare / 213
Evadarea / 215
Fir de iarbă / 216
Cu tine / 217
Simplitate / 218
Hai să ne jucăm de-a fericirea! / 219
Înstrăinare / 220
Ce mai vremuri, ce mai vreme! / 222
Din nou / 223
Privirea toamnei / 225
Am văzut / 227
Sărutul ploii / 228
Luceafărul / 230
Fir de nisip / 231

- Flacăra divină / 233
Floare de colț / 235
Floare de mălin / 237
Floarea de noroc / 239
Floarea de cireș / 241
Flori de câmp / 242
Florile câmpului / 244
Flori de gând / 246
Fori de răsărit / 248
Fluturii tomnatici / 250
Frumusețe / 253
Funza durată / 255
Fulgerul aghiazmei / 257
Înțelegeri / 259
Generozitate / 260
Insensibilități insomniace / 262
Elegia umbrei / 264
Gladiatorul / 266
Griuri secerate / 268
Hai să vedem răsăritul! / 269
Hai, fură-mă...! / 271
Haideți să vedem alt răsărit! / 273
Hoța de gânduri / 275
Hoța / 277
În iernatic nuanțat / 279
Iartă...! / 282
Icoana / 283
Idilă vegetală / 285
Iluzii cosmice / 287
Imnul rezistenței mele / 288
Impulsuri trucate / 290

Incertitudini nocturne /	292
Incomplete /	294
Inerții mișcate /	296
Insensibilități insomniace /	298
Insistențe /	300
Interogații infantile /	302
Introspecții expansive /	304
Invazii /	306
Invitație abstractă /	309
Invitație la fericire /	311
Invitație matinală /	313
Ipostazieri /	315
Ipotetic diurn /	317
Iubire /	319
Iubirea din noi /	321
Iubirea mea albastră /	322
Izvor de apă vie /	324
Izvorul fermecat /	326
Îmi înfloresc arinii /	328
Îmi place /	330
Împliniri creștine /	333
În curgeri cristaline /	335
În delta mea /	337
În dimineața blândă /	339
Autoportret abstract /	341

ARIPI
DE
STELE

poezii

PREFAȚĂ

O nouă poetă prahoveană remarcabilă:

Cecilia Dragomir

Alături de Iulia Dragomir și de Mădălina Barbălată, apare, iată!, o nouă poetă prahoveană de mare forță lirică: Cecilia Dragomir!

Volumul pe care îl avem acum în mâini – „Aripi de stele” – este un veritabil eveniment, o bucurie pentru toți iubitorii de poezie contemporană.

Iată cum își deschide volumul poeta din Sângeru – da, locul care a mai dat literaturii române contemporane un mare liric: Lucian Avramescu! – cu poemul al cărui titlu a devenit și titlul volumului:

„Noaptea, în perfuzii de-albăstrele,
Își vânează înaripările de stele,
Își adulmecă pridvor prielnic
Să-și reverse trupul feciorelnic.”

Întocmai unei actrițe excepționale, intră în scenă cu încredere în forța sa artistică – perfect întemeiată! – și începe „să joace” rolul de seducătoare a spiritului cititorului, sau, ca să îl cităm pe Eugen Simion, născut dincolo de dealurile Sângerului, în localitatea învecinată: Chiojdeanca, „ne întoarce spiritul”.

Efectul primei lecturi din lirica Cecilei Dragomir este, cred, foarte asemănător cu această „dimineață a poezilor” – vezi titlul superbului eseu al lui Eugen Simion! – dintr-o altă poezie cuprinsă în acest volum.

„Dimineața, insomniacă, năvălește din iatac,
îmbrânțește întuneric zvârcolit ca o păstrugă;

Lângă încipitul zilei, orele privesc și tac –
farul alb, în întuneric, spre apus citește rugă.

Pe talazul revenirii, gong teatral de înverzire
bate-n sufletul naturii ornamente de război;

Alarmată și zăludă, memorabila trezire
își îndeasă lumina în gradene de oboi.”

(„*Ambuscada*”)

Îți dai seama încă de la primele versuri că poeta Cecilia Dragomir este pe deplin conștientă de forța lirică. Poeta știe că are ce spune, știe să spună frumos ceea ce are de spus și știe, mai presus de toate, că rostul scriiturii lirice este să bucure, să trezească plăcere estetică, să dea catharsis.

Poeta Cecilia Dragomir își asumă pe deplin că arta este un act de mărturisire și de dăruire de sine, în egală măsură. De altfel, se simte, încă de la prima lectură, că îi face realmente plăcere să dăruiască bucurie estetică! Redau aici un catren-invocare a muzei întruchipate în tomnă:

„Aprinde-mă, toamnă, în raza de ploaie,
să fugă amarul, să curgă șiroaie,
să vindec izvoare de cursul nebun,
să-mi spăl înserarea cu ceasul cel bun!”

Îi plac cascadele de metafore și de imagini artistice și îi place – subliniez asta! – să dăruiască din preaplinul sufletului său, altfel spus, Cecilia Dragomir este o poetă spectaculoasă, creează, dacă îmi este permisă apropierea de termeni, luxuriant, surprinzător, fascinant.

Dar, parcă, mai presus de toate, îi place să se joace! Ajunsă la maturitatea deplină, adică la vârsta cea mai

frumoasă, Cecilia Dragomir a înțeleș, desigur, sensurile profunde ale existenței omului, a cunșcut fericirea și nefericirea, a trecut prin experiențe revelatorii și prin etape de conștientizare foarte puternice. Iată o „salbă” de versuri care o arată în deplinătatea ipostazei hiperlucide:

„Suntem anotimp mahmur
de rebel și de nesfinte...
oare vom mai verzi pur
în frumos și în cuminte?
Cu semantica întoarsă,
an ca firul lumânării
ciorchinează rana stoarsă
de grotescul desfrânării...
Ne complacem în nicicum—
logică de vânt bălțat,
teorii ca sfori de fum,
un gri veac înștrăinat...
Dăm listare de naturi,
antiprimăveri-complot,
timpilor cam imaturi
în verziri de boicot...
Noi... ne suntem capitolii
și declin, și ofilire,
noi... în luptă de orgoliu,
renunțăm la fericire.”

(„*Anotimp mahmur*”)

După aceste treceri succesive prin apă și foc, în cazul multora dintre noi, intervine blazarea sau intervine trista neîncredere în „a iubi”, uneori chiar și disprețul față de „a visa”...

Nu este deloc cazul Ceciliei! Ea visează cu voluptatea unei fetițe și iubește cu plenitudine zeiască! Semn de vitalitate

superbă, semn de evoluție spirituală remarcabilă și semn de descendență poetică românească sănătoasă... Scrie, în primul rând, de și despre dragoste, asemeni predecesorilor noștri Văcărești...

Aici m-aș opri puțin, ca să spun, să subliniez chiar, că Cecilia Dragomir este, în primul rând, o poetă a iubirii! Aceasta este tema sa principală: iubirea! ... și, mai mult decât tema, rațiunea sa de a scrie, de a fi! Ceea ce, fără îndoială, constituie unul dintre cele mai puternice izvoare de energie frumoasă ce îi alimentează lirismul.

Foarte interesant, însă, foarte spectaculos este modul în care o tratează: uneori cu ironie, uneori chemând-o, alteori negând-o, alteori divinizând-o... Cert este, spre lauda sa, că durerile parcurse cu sufletul nu au îndepărtat-o de „a iubi”, ci, dimpotrivă, au apropiat-o! iată o ipostază lirică fermecătoare, unde poeta își dorește scânteia aprinderii sufletului și trupului, mărturisind durerile trecute și depășirea etapelor de devenire și de conștientizare generate de acestea:

„În valul iubirii înoată-mă ieri,
din patima orei să isc primăveri,
să rup viu zăgazuri în luna ca seceri
să umplu întuneric cu albele treceri.

În valul iubirii un mâine să fie,
iar mugurii vieții să-mi țină vecie.
Eu, frunza atinsă de-arama ce plouă,
să curg în cascada rotundă și nouă.

Aprinde-mă liber, aprinde-mă iar,
destinul potrivit să-mi fie în zadar!
Să-mi vadă norocul în fiece por
să-mi rupă nearipi ... că eu râd și zbor.

Ce dacă pe soare port rană adâncă,
în suflet m-apasă tăria de stâncă...!
Lovesc temporalul din glasul răbdării,
discern gălăgia din liniștea mării.

Cu fluturi de stele îmi port cerul greu
pe toată toată credința de-aici, de mereu.
Când toamna m-aprinde în raza mlădie,
mă scutur ca frunza în tonuri o mie...

Mă-alint fluvial cântată-n chitară,
sub corzile albastre mai curg solitară;
Mă sting în aprinsul cu anii stingheri,
mă aprind din cenușă sub focul de ieri..."
(„Aprinde-mă!”)

Ceciliei Dragomir nu îi sunt deloc străine lecturile și „adăstările” filosofice și religioase! Este, cum am spune cel mai pe scurt, o poetă complexă și completă! Nu îi lipsește, din ce se poate psihanaliza literar în acest volum, nicio dimensiune, niciun unghi de vedere!

„Coboară filocalic univers
în sufletul floratic neapus.
Răsare în marea de vers
conceptul sufletescului nespus.

Ce dacă pelerinii de concept
își pipăie renașteri în cenușă...!
La ușa pragmatismului aștept,”
(„Amprente filosofale”)

Mărturisesc, fără rezerve, că sunt „contre Saint-Proust” și că, sub influența scrierilor lui Eugen Simion – în special a excepționalului eseu „Întoarcerea autorului” – ador să aprofundez relația autor-operă! O plăcere vinovată de cititor...

Am parcurs volumul acesta frumos, plin de dragoste, de trăire înaltă, de altruism și de gingășie și de tandrețe crezând pe deplin că o regăsesc în versuri pe poetă. De altfel, acesta este lirismul pur, adevărat: să scrii ceea ce simți, așa cum simți!

N-am să mă mai lungesc să te rețin în prefață, „iubite cetitoriu”, pentru a te lăsa să te desfeți esthetic cu versurile minunatei poete! Vreau doar să mai adaug că Cecilia Dragomir este o poetă foarte citită, o poetă care a parcurs marea lirică românească și care, pe alocuri, se joacă încântător cu procedeele specifice postmodernismului: intertextualitatea, parabola și parodia. Sunt convins că veți descoperi cu mare plăcere acest volum și sunt convins, de asemenea, că vor urma și alte volume ale autoarei, cel puțin la fel de frumoase!

Gelu Nicolae Ionescu

Aripă de stele

Noaptea, în perfuzii de-albăstrele,
Își vânează înaripările de stele,
Își adulmecă pridvor prielnic
Să-și reverse trupul feciorelnic.

Nimfa își întinde sfori cernite
Peste felinare adormite,
Își întinde plase, năvod par,
Peste somn discret ca un sonar.
Zăngăne pe decolteu cascadă-
Mii luceferi care stau să cadă,
Zăngăne pe coapse, tari pătrare-
Conotații de geneze rare.
Perle de cultură selenară
Îi frazează funcție ternară,
Îi frazează fracții cu rol mistic
În conversiuni și în artistic.

Peste panoramic de confuz,
Carul Mare durue difuz,
Pune pe silabe mărunțele
Stor de-accent și aripă de stele.
Le rulează în tropic circumflex
De poem vocalic și convex.
Câte oare, câte armonii
Zămislesc poeme-simfonii...?
Câte înaripări de stele înving
Noaptea cu neanturi ce se-ating?

Iarba fiarelor descuie atent
Teme și motive – sentiment –
Versatile, șinele de gânduri
Lunecă pe sintagmări și rânduri;
În conexiuni ca vii perdele,
Sufletul e-acum aripi de stele (...)

A cappella

Fanfarele din imagistic parc
se-aud scăzut în alt cotidian,
urechea, ca o margine de arc,
întinde ton spre alt meridian.

Acum, umil discipol bariton
filtrează vocalize de mental,
agață în fanfaronat balcon
arpegii de eșec sentimental.

Rămas în fața ușii zăvorâte,
destinul hazardează încercare,
reacordează voci posomorâte
ca falii ascuțite de mirare...

Degeaba...din înaltul suspendat,
tăcerile bravează cu elan –
A câta oară dorul expandat
își numără căderile de an...?

Încearcă, tot încearcă în sforțări
să își dreseze altă partitură...
Deodată, își aude ființări
în graiul de iernatică făptură.

Se-aude a cappella schițând frastic
un lexical de dor care îngână...
Fanfara balconată strigă drastic
spre îndrăzneala dorului păgână.

Nestingherit, el cântă a cappelle
sub mugurii criogenând valsări;
Ce dansuri animează mii de stele
pe sternul cu ocheade și mirări!

„Da, a cappella îmi renaște veri,
și zile, și lumina potențării...
Fanfară, ia-ți arpegiu de tăceri
să cânte în mândria însingurării!”

Alchimistul

O scară deprinsă cu ani coborând
din bernele frunții cu urme fugare,
își simte revolta pe umeri durând
trăire sterilă...de nepotențare.
Își scutură nervul pe râsul sciatic-
hlizire străpunsă de grele tociri,
iar ușa dorinței deschide scăratic
fantasma putinței de noi prorociri.
Din mijloc apare ca o hologramă,
o zveltă, o umbră, o ceață-a visării,
nu-și tropăie pașii...generică dramă,
dar ochii îi ard ca luminile mării.

Râd limbi de păcate în flacăra sură,
pătrarul luminii își pierde lucire –
Nu știi... e iubire, e aer, e ură...?
Nu știi...e destin sau doar nălucire?
Se mișcă hedonic sub vrăji de nimic,
ce parcă demonic îi apără drum,
coboară doar noaptea la degetu-i mic,
purtând în sigiliu rețeta de scrum.
Se sprijină palme în falange tubate
și lasă dermatic umbratele urme,
cu simțul holistic cotloane străbate,
cu aburul sticlic începe să scurme.

Îl văd!... e aproape de arca trupării,
nu merge, doar curge pe scara tocită,
mai lasă ironic parfumul surpării
pe templele vieții cu ziua copcită.
Luciri nefirești îi acoperă vreri,
nu vede, nu aude oftatul iubirii,
processe bizare îi schimbă puteri,
alcovuri cernite îi ard trandafirii.
Ridică bagheta, formule rostește,
chimii dubioase în matcă roiesc,
destramă fiorul și îl convertește
în lungi odisee, în op ștregăresc.

Secunda-l oprește să-i scrie jurnal...
atent, iscălește – fidelul etern –
El e Alchimistul cu chip diurnal
sau ani de ispite pe pragul de stern...?
Conduce venal milenii de-adicții,
istorii de ore, decenii crispate –
un fluviu orar în susur de dicții
îi șnuruie vremuri - visări sincopate.
Rostind incantații își scutură grai,
ivește-n lucire alchimidic metal;
căzut în dizgrații... ca singurul rai,
așteaptă pe scaun impulsul fatal.

Dar iată, secundic zvâcnesc grațieri
și ochiu-i lucește... eternul viclean;
iertări insolite îi spulberă ieri,
pe margine nouă mustește alt an.
Își pune pe deget o ciclică rună,
un ciclic discurs secundelor mii –
privește-l, sălbatic tot scade și-adună
formule ternare cu iz de chimii!
Îl vede astral ... constelații clipesc,
nevăzute puteri îi spulberă tare...
ore, ani și decenii îl imploră firesc:
– Ascultă icoana genezei primare!!

Am fost decembrie neînvinș

Am fost, am fost decembrie neînvinș,
Am etalat însemne graduale
Cu viscol statuar, cu aprig nins,
Cu gânduri răzlețite și duale.

Am fost un aisberg cu gheața-n plete
Pe marea fără suflet, fără port,
M-am rătăcit în mii de goelete
Și-am eșuat în unghiul vieții mort.

Am rupt seninuri, respirând fulgiri
În grota solitudinii acerbe,
Am fost ghețar neînvinș de amăgiri
Punând la poarta ființării jerbe.

Am fost, am fost decembrie neînvinș
Ca o furtună în golful disperării,
Mi-am ascultat destinul neconvins
De rosturi din urgiile răbdării.

Mi-am curs durerile sub zâmbet larg
și le-am purtat în sentimente grele,
Am adunat catarg după catarg
Să le țin piept furtunilor rebele.

În drumul meu m-au spintecat izvoare
Ca limbile de flăcări dintr-un rug –
Ce drum nefast ar mai putea fi oare?
Eu am decis dureri să îmi distrug (...)

Am hotărât să-mi contopesc o vară,
În inimă ferestre să-mi răsar;
Hai, încercare, mai inundă iară
Retina mea de timp cu vis hoinar!

Decembrie capitulează în trăiri,
Încheie estivalul armistițiu...
Ce se frământă mări de fericiri
Reașezând predicții și solstițiu!

Amalgam nesentimental

Aripa apropierii - cer imperial, empatic -
a sincronizat simțiri semiotice, netandre:
sunt ecoul ascultat în sevraj de asimpatic,
ești minut efeminat în macheta de meandre.

Azi, concepe karma ta flirtul fugitiv și mat,
iar a mea te pastelează ca retine de rival;
desentimentalizăm în sincronul nemimat,
pactizarea șeruieste înțelesul estival...

Sunt o umbră; rază ești ca săgeata lui Ahile,
îmi țintești debusolarea cu un ritual acerb;
îți așezi în dorul meu pendulările fragile
între iarba seculară și copitele de cerb...

Câte veri ești, vara mea dănțuită ca o ciută?
Câte aripi încarnezi în feștila ta crescândă...?
Mă privești și te privesc: desincronizare mută
în percepții de atipic: tu rebelă, eu prea blândă.

Tu, avidă de iubire, eu sătulă de furtună,
stăm în talere ca treceri peste cumpăt șlefuit:
nicio floare nu îmi iartă jarul tău care adună
toată arderea de suflet ca un rug nemăsluit...

Câte veri ești, vara mea ca o ardere de veșnic?
Câte zări încoronezi în patina ta profundă...?
Mă privești și te privesc: suntem aură de sfeșnic
precum ziua în răspântii: tu înaltă și eu scundă (...)

Ambuscada

Dimineața, insomniacă, năvălește din iatac,
îmbrâncește întuneric zvârcolit ca o păstrugă;
Lângă încipitul zilei, orele privesc și tac –
farul alb, în întuneric, spre apus citește rugă.
Pe talazul revenirii, gong teatral de înverzire
bate-n sufletul naturii ornamente de război;
Alarmată și zăludă, memorabila trezire
își îndeasă lumina în gradene de oboi.

Deodată, se aude salvă de tun sincretist –
păpădii tresar uimite, ierburile se ascut
pe timpanul înfrunzit; dibăcie de artist
retitreză învierea și-o aliniază-n scut.
Unele tulpini rănite, speriate și confuze,
se dilată în tranșee prin firoase înlesniri (...)
Emisari de liniști albe, speriate buburuze,
flutură un steag de pace sidefatelor plesniri.

În zadar...războiul alb își arată chipul iar
în livada înmărmurită, pacifistă, imatură;
– Ambuscadă!!! strigă anul atacat în calendar,
dar ecoul îi răspunde în jumătate de măsură:
– Da...să cadă, nu mă tem de rafalele de floare
care ies în câmp deschis cu mătase aplicată!
Primăvara, consternată, toropită de candoare,
își ascunde sub pomeți adierea petalată (...)

În cernelurile albe, armonia se destinde
ca un abur spiralat pe cortine curgătoare;
Pocnetul de înflorire se răsfață și întinde
peste suflet înviat o roșcată cingătoare.
Reconcilieri de ieri defilează-n verde gând,
se-ntrevede iminența de albită împăcare...
Crisalide optimiste se agață, rând pe rând,
de crepusculii fanatici adânciți în vindecare.

Ambuscada eșuată își dezvăluie misterul
pe splendorile înalte de sub umbre viciate;
Lăcrimările trăirii cu priviri descheie cerul –
bumbii galbeni îi aruncă peste tije cărceiate.
Dimineața, verticală, eludând conflict diform,
în discursuri cam obtuze își admiră șevalet;
Lângă respirații suave, clipele dau simț enorm
pomului ce scrie doruri cu peniță de poet...

